

Wyrok z dnia 21 października 1999 r.

I PKN 326/99

Rejestracja jednolitego tekstu zakładowego układu zbiorowego pracy, powstałego z przekształcenia się z mocy prawa zakładowego systemu wynagradzania, dokonana po upływie 3 miesięcznego terminu przewidzianego w art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 547 ze zm.) jest prawnie skuteczna.

Przewodniczący: SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Walerian Sanetra, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 października 1999 r. sprawy z powództwa Jana G., Włodzimierza K., Włodzimierza L., Stanisława P., Tomasza G. i Włodzimierza G. przeciwko Hucie Szkła „F.” w P.T. o wynagrodzenie za pracę, na skutek kasacji powodów od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 5 marca 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od każdego z powodów na rzecz pozwanej kwoty po 250 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Powodowie - wymienieni w sentencji wyroku - w sprawie przeciwko Hucie Szkła „F.” w P.T. o wynagrodzenie w postaci dodatków stażowych, wnieśli kasację od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 5 marca 1999 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelację powodów od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalającego powództwo. W kasacji zarzucono naruszenie przepisów porozumienia płacowego z dnia 28 czerwca 1993 r., art. 29 i 37 oraz załącznika nr 10 do zakładowego układu zbiorowego pracy z dnia 26 listopada 1994 r., art. 240 § 3, art. 241 § 1 i art. 241 § 5 i 6 KP, a także przepisów postępowania. Zdaniem strony skarżącej z tych przepisów wynika prawo powodów do dodatku stażo-

wego, poczynając od lat 1994 lub 1995 względnie 1996 (różnie w odniesieniu do poszczególnych powodów) do 1998 r., to jest do roku wytoczenia powództw. Pozwana wniosła o oddalenie kasacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Według porozumienia z dnia 19 grudnia 1986 r. o wprowadzeniu zakładowego systemu wynagradzania pracownikom pozwanej przysługiwał dodatek za wieloletnią pracę (art. 29), zaś szczegółowe zasady jego przyznawania i wypłacania określono w załączniku nr 10. Następnie dnia 28 czerwca 1993 r. zawarto porozumienie płacowe między pozwaną a związkami zawodowymi, które przewidywało nowy system wynagradzania, bez dodatków stażowych na stanowiskach pracy zajmowanych przez powodów. Nie spowodowało to obniżenia wynagrodzenia powodów, gdyż inne składniki (wynagrodzenie akordowe, ryczałt i premia) były odpowiednio wyższe. Zresztą pod rządą ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. o zasadach tworzenia zakładowych systemów wynagradzania (jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 69, poz. 407) można było wprowadzić bez wypowiedzenia warunków płacy zmiany także niekorzystne dla pracownika (art. 20 i art. 21). W istocie rzeczy spór powstał w związku z rejestracją zakładowego układu zbiorowego pracy przez Okręgowego Inspektora Pracy w Łodzi dnia 21 sierpnia 1995 r. z mocą obowiązującą od dnia 26 listopada 1994 r. Nastąpiło to na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 547 ze zm.). Z przepisów tych wynika, że zawarte przed dniem wejścia w życie ustawy porozumienie o wprowadzeniu zakładowego systemu wynagradzania przekształca się z mocy prawa w zakładowy układ zbiorowy pracy, który w postaci tekstu jednolitego podlega rejestracji w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, to jest od dnia 26 listopada 1994 r. Mimo znacznego przekroczenia terminu rejestracji, porozumienie z 1986 r. o wprowadzeniu zakładowego systemu wynagradzania przekształciło się z dniem 26 listopada 1994 r. w zakładowy układ zbiorowy pracy. Skutek ten następował bowiem z mocy prawa, a przedmiotem rejestracji nie był układ zbiorowy, lecz jedynie jego tekst jednolity. Rejestracja ta miała zatem głównie charakter porządkujący. Zarejestrowany tekst jednolity zawiera art. 29 przyznający

dodatek stażowy nie wyłączając go dla stanowisk pracy powodów, a więc w brzmieniu zakładowego systemu wynagradzania z dnia 19 grudnia 1986 r. Wbrew twierdzeniom kasacji nie uzasadnia to jednakże żądań powodów w przedmiocie tego dodatku. Z postanowienia art. 8 ust. 1 zarejestrowanego układu zbiorowego wynika bowiem wprost, iż pracownicy wynagradzani akordowo (co odnosi się do powodów) wynagradzani są na podstawie porozumienia płacowego z dnia 28 czerwca 1993 r. lub na podstawie ustalonej ceny jednostkowej pomnożonej przez wykonaną ilość pracy (czyli bez dodatków stażowych). Nadto załącznikiem nr 2 do zakładowego układu zbiorowego pracy jest załącznik do porozumienia z dnia 28 czerwca 1993 r., nie przewidujący dodatku stażowego dla stanowisk pracy zajmowanych przez powodów. Skoro powodowie bezspornie utracili prawo do spornego dodatku w 1993 r., to jego przywrócenie wymagałoby jednoznacznej podstawy w postanowieniach zakładowego układu zbiorowego pracy. W sprawie jest jednakże zupełnie odwrotnie.

Zarzuty naruszenia przepisów Kodeksu pracy nie zostały odpowiednio uzasadnione (a nawet powołano nieistniejący przepis art. 241 § 6 KP, który to artykuł został w całości skreślony przez wskazaną wyżej nowelizację z 1994 r.), nie mogą być zatem rozpoznawane przez Sąd Najwyższy (art. 393¹¹ KPC). W odniesieniu do zarzutu naruszenia przepisów postępowania nie wskazano podstaw kasacyjnych, naruszając w ten sposób art. 393³ KPC. Jest to istotny brak kasacji, a wnoszenie o przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy dowodu z zeznań świadka jest całkowicie bezzasadne. Sąd Najwyższy jest bowiem związany stanem faktycznym ustalonym przez Sądy obu instancji, jako że wnoszący kasację nie wskazali, naruszenie których przepisów - ich zdaniem - doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych.

Orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 105 KPC oddalono kasację powodów na mocy art. 393¹² KPC.

=====